

jeg kommer herved til at berøre det til Underdringsforslaget under Nr. 13 stillede Underdringsforslag, som jeg meget maa anbefale. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne henstillede det paa en Maade til de ærede Medlemmers eget Valg, hvilket af disse to Forslag de vilde tage; men det forekommer mig, som sagt, at det er aldeles i sin Orden, at, naar det Tidspunkt kommer, da Islands finantzielle Stilling tillader det at yde Bidrag til de almindelige Statsanligger, maa det ved Lov, hvori altsaa den danske Lovgivningsmyndighed tager Deel, afgjøres, hvorledes Iønderne skulle bidrage til disse Anligger og som Folge deraf ogsaa tage Deel i Lovgivningsmyndigheden angaaende disse Anligger. Det er et Punkt af en saadan Betydning, at det bør afgjøres ved Lov og ikke kan overlades til Althingets og Kongens Afgjørelse. — Det er fremdeles ganske vist fuldkommen rigtigt, at de almindelige Love skulle kundgøres paa Island baade i det islandske og det danske Sprog; men jeg bestrider, at Regjeringen og det islandske Althing have eller bør have nogen Ret til at ordne Sagen saaledes, at almindelige Loves Gyldighed for Island skal være betinget af, at de bekendtgøres paa en vis Maade; det tilkommer alene den almindelige Lovgivningsmyndighed at stille de Betingelser, der skulle udkræves, for at de almindelige Love ere gyldige. I Realiteten er der ingen Strid; men det, at almindelige danske Love ikke skulle være gyldige paa Island, med mindre de bekendtgøres paa Islands, er Noget, som den almindelige Lovgivningsmyndighed maa bestemme, og som hverken den nuværende eller den tilkommende særlige islandske Lovgivningsmyndighed kan bestemme. Det er derfor, at der maa optages en Bestemmelse derom i det foreliggende Lovforslag, og Regjeringen har selv givet Anledning dertil, idet den i det islandske Forsatningsudkastets § 4 har sagt, at „alle Fælleslove, som fremtidig emanere, skulle, forinden de erholde bindende Gyldighed for Undersaatterne paa Island, bekendtgøres sammefteds i baade dansk og islandsk Text.“ Naar vi altsaa ikke havde foreslaaet optaget en tilsvarende Bestemmelse her i Loven, og Sagen ordnedes paa den af Regjeringen paa-

tænkte Maade, saa var det altsaa Althinget og Kongen, der vare blevne enige om paa en vis Maade at begrænse den almindelige Lovgivningsmyndigheds Loves Gyldighed paa Island. Og endelig hedder det i Regjeringsudkastets § 3 — jeg mener det, som blev forelagt Althinget i sin Tid — at „opstaaer der Tvist om, hvorvidt et Anliggende hører til de fælles eller til de for Islands særlige Anligger, afgjøres saadan Tvist ved allerhøieste Resolution“. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) foiede velvillig til, at det jo maa antages at være Meningen, at der skulde udkræves en Ministers Contrasignatur. Ja, jeg vil ogsaa antage, at dette har været Regjeringens Mening; imidlertid er det jo et andet Spørgsmaal, om ikke Sagen kunde blive ordnet paa en anden Maade. Der er jo idetmindste fra det islandske Althings Side gjort det Forslag, at naar der maatte opstaae deslige Tvistigheder, skulde Sagen fremsættes for Kongen, forhandles imellem den vedkommende enkelte danske Fagminister og den islandske Minister, hvorefter da Kongen ved sin allerhøieste Resolution skulde dømme disse to Ministre imellem. Men der tales ikke noget om, hvem der skulde bære det constitutionelle Ansvar, man kunde i det Høieste sige, at det maatte høeres af den Minister, hvis Mening Kongen gav Medhold. Dersom Kongen da gav den islandske Ministers Mening Medhold, vilde det altsaa kun blive den islandske Minister, der kom til at kontrasignere, og man kan heller ikke efter Forsatningslovudkastets § 3 fordrø mere end een Ministers Contrasignatur, altsaa muligvis den særlige islandske Minister, som omhandles i § 7. Det har nu ganske vist været Regjeringens Mening, at den islandske Minister i alt Fald ikke lige strax skulde være en Minister, der kun havde med islandske Ting at bestille; om imidlertid Forholdene ikke kunde komme til at udvikle sig anderledes, derfor har man ikke nogenstund Stikkerhed i de foreliggende Actstykker. Men hvis Contrasignaturen flete alene af en særlig islandsk Minister, som ikke iverigt havde Noget med den danske Rigsdag at bestille, forekommer det mig aldeles øiensynligt, at al den constitutio-